

Не знаю, де вона

Богдан Лепкий

Не знаю, де вона і як її назвати,
Який у неї голос, плач і сміх,
Не знаю, чи стріну її, щоб розказати
Свій біль найтяжчий і найгірший гріх.

А все ж таки за нею я скучаю
На самоті і в час гучних забав,
Серед степу і в калиновім гаю —
Немов мені хтось моє щастя взяв.

І тільки іноді в вечірнюю годину,
Коли в душі настане тишина,
Коли я шум і гамір світу кину,—
Здається, ніби при мені вона.

Здається, ніби синіми очами
Вдивляється у душу, ген на дно,
І промовляє тихими словами
Так, як колись давно-давно-давно.